

mély forróság égette a szeme belsejét. Karjait gyenge fáradság zsibbasztotta, a feléje futó szavakat nem bírta megfogni, leejtette őket. Mosolygott, mormogott is valamit, de nem a másiknak, aki hozzá beszélt, hanem csak úgy a saját gondolatai után s szívéből tétova kérdések repesnek a kép felé, aki éppen szembenézett vele.

— Én vagyok — sóhajtotta végre tisztuló felismeréssel. — Ó, hogy nem tudtam eddig. Milyen kopott, együgyű kis emberke, hiszen én magam vagyok ez. Milyen ártalmatlan, réveteg kis kopasz útonálló. Szegényke. Öreg.

Az ablakon keresztül aranykezü napsugár integetett befelé s játszadozva emelgette tenyerén a porszemeket. Ezek a porszemek sorba rajzoltak s megindultak az asztalhoz, az Edit asszony ezüstrámás fényképe felé. Éppen odáig értek, mint vasárnapiruhás iskolásleányok menete; a napsugárnéni tapsolására ritmikusan lépkedtek, odasereglettek az asszony feje köré s nesztelen, lágy hangon énekelni kezdtek.

— Mennyi friss erő, mennyi szív, mennyi szín! Most vagy fejlődésed tetőpontján — buzgólkodott a fáradhatatlan barát. Ő leült a kép elé a háromlábú székre s nem fordította félre róla a tekintetét.

— Én vagyok, én vagyok — suttogta s nagy könnyek érzése égett a bőre felett. — Bizony, én vagyok, ilyen öreg vagyok.

Végre egyedül maradt. Az ajtó becsukódott a távozó után, a légáramlat megzavarta az ünnepélyes zsolozsmát zengő porszemeket. A férfi még mindig nem mozdult; állát kezébe támasztotta s lehúnyta a szemét.

— Féltem tőled — suttogta — nem akartalak látni téged. Azért üldöztél. Bocsáss meg. Most már együtt maradunk, úgye? Majd meglátod, nem lesz panaszod ellenem. Csak ne légy szomorú. Kérlek, ne szomoríts meg engem. Úgye, nem teszed?

A napsugarleány visszahúzta a kezét az Edit asszony fejéről s lassan, kedvesen a képállvány felé nyujtotta. A festett alak vállán keresztül a homloka felé tapogatózott s megsimogatta a szemét. Aztán maga mellé intette elkalandozó porszemecskéit, szép rendbe állította s maga előtt terelve őket az ablak felé, puhán, csendesen kiment...

Nagy Berta.

TÁVCSŐVEL.

*Távcsővel nézek át a messze partra,
Hajóm alatt a rengő óceán.
Lánykát látok virágos ablakában,
Ki távcsővével visszanéz reám.*

*Csónak lebeg a hajó és a part közt,
Utasa tán e lányról álmodik...
Mily rossz annak, kit messze visz nagy hajója,
S mily jó annak, kit itt hagy egy ladik.*

Falu Tamás.